

meget genial Manøvre, idet han sendte sin Flaade til langt bortliggende Fjærvande for at lokke den engelske Flaade efter sig. Dette lykkedes; men hans Admiral forspildte Frugten ved at opholde sig nogle Dage ved den spanske Kyst, og derved tabtes Slaget ved Trafalgar. Derved tabtes Overlegenheden i Kanalen og derfor maatte Expeditionen opgives. Jeg tror, jeg tør sige med Bestemthed, at den sidste Kamp vil altid blive udfægtet paa Landjorden, og at Flaadens Betydning er den, at den lægger saadanne Hindringer i Veien, at man betænker sig paa at gjøre Landgangsforseg, og at den kan anvette ikke saa Odelæggelser, hvor Landgang virkelig forsøges.

Andræ: Det er kun meget modstræbende, at jeg beslutter mig til at tage Ordet i denne Sag. For Mange staar det Spørgsmaal, hvorom der her forhandles, som saa vigtigt, at Fædrelandets Frelse synes knyttet dertil; den Løsning, hvorom nu tilsyneladende Regjeringen og Mindretallet i det andet Thing ere bleene enige, forekommer Mange at være i den Grad nødvendig, i den Grad nyttig, i den Grad uopløselig knyttet til vor uafhængige Bestaaen, at det næsten anses for en Forbrudelse at nære nogen Tvivl derom og at udtale sig derimod. Jeg for mit Bedkommende betragter dette som en Bildfarelse, som en af de mange sørgelige Bildfarelser, vi have haft Exempler nok paa i de senere Aar. Opinionen er lidt efter lidt bleven bevæget til med den største Varme at tage sig af Sagen, og det er jo upaatvivleligt, at den har en sund og god Grund. Det er aabenbart, at det er en oprigtig Følelse for, hvad der skyldes Fædrelandets Forsvar, Fædrelandets Bestaaen, som har drevet saa Mange til at komme til en saadan Opfattelse af Sagen. Naar jeg imidlertid nu med megen Utilbøielighed taler imod denne Opfattelse, er denne Utilbøielighed ikke begrundet deri, at jeg derved faar Opinionen imod mig. Vel paakjønner jeg saa godt som Noget, hvor behageligt det er at have dens Vind i Seilene, men jeg kan ogsaa undvære den. Der er derimod en anden Side ved Sagen, som gjør mig i højeste Grad betænkelig, og det er den Stilling, som den høie Regjering har indtaget til den. Regjeringen synes at betragte dens Løsning som en væsentlig Del af det Program, den har paataget sig at gennemføre. Regjeringen vil i vore indre Kampe have en Opgave at løse, som for alle dem, der nære en oprigtig Bestræbelse for at tilvejebringe Ro og en beständig Udvikling, maa saa som saa vigtig, at der vistnok er den stærkeste Opfordring til i enhver Henseende at støtte Regjeringen i disse Bestræbelser og vogte sig for selv en ubetydelig Modstand. Jeg havde derfor ønsket at kunne indskrænke mig til i al Tausshed at afgive min Stemme; men da der i Alt, hvad her hidtil er fremkommet, ikke er Noget, hvortil jeg formaar at slutte mig, har jeg

troet det uforfvarligt og stridende mod den Pligt, jeg maa stræbe at opfylde, saalænge jeg har den Ære at være Medlem af dette Thing, hvis jeg ikke forsøgte paa i det Mindste i al Korthed at gjøre gjældende, hvad det er i denne Plan, der gjør det umuligt for mig at slutte mig til den.

For mig er det naturligt — og det vil jo vistnok ogsaa forudsættes af Mange, at det maa være saa — at jeg først og fremmest henleder Opmærksomheden paa den finansielle Side af Sagen. Det Spørgsmaal, der først paatrænger sig mig, er altsaa dette: hvad er der i finansiel Retning her Tale om at kræve af Landet? Regjeringens oprindelige Forslag gaar jo, som det ses af de Lovforslaget ledsagende Motiver, ud paa at fordrø til Hæren 51,100,000 Kroner og samtidig til Flaaden 19,780,000 Kroner. I denne sidste Sum bringer Regjeringen imidlertid i Afslaget Beløb af 8,400,000 Kroner foruden nogle mindre Summer, ved hvilke jeg ikke skal opholde mig, som man antager paa anden Maade at erholde bevilgede ved de aarlige Finansløve og altsaa ikke vil henregne til Udgifterne ved disse overordentlige Foranstaltninger. Der bliver altsaa af de 19,780,000 Kroner tilbage et Beløb af 10 Millioner og nogle Hundrede Tusinder Kroner. Dette er for Hærens og Flaadens Bedkommende altsaa omtrent 62 Millioner Kroner. Men ved den Udvikling, som Sagen har faaet i det andet Thing, viser det sig, at de Forslag, der ere fremkomne med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning mod Landtiden, paa ingen Maade kunne siges at fyldestgjøre, hvad Mindretallet maa betragte som den nødvendige Betingelse for et udholdende og heldigt Forsvar. Der siges i Mindretallets Betænkning, uden at man forøvrigt i Diebliffet vil gaa ind paa en meget omstændelig og udførlig Drøftelse af dette Punkt, at de 14 Millioner Kroner, som Krigsministeren oprindeligt havde tænkt sig, nu paa Grund af Prisforandringen maa forhøies til 19 Millioner, og at der hertil senere maa antages at komme et Beløb af 16 Millioner. Det vil sige, at de 14 Millioner maa forandres til 19 Millioner plus 16 Millioner, hvilket giver 35 Millioner. Der bliver altsaa 21 Millioner Kroner at lægge til de omtalte 62 Millioner, og derved komme vi altsaa op til 83 Millioner. For mig er det imidlertid aldeles utvivlsomt, at, dersom man for Alvor gaar til at ville gennemføre denne Plan, vil det vise sig, at der endnu er mange Sakuner at udfylde. Vi have jo hørt af et meget sagkyndigt Medlem, paa hvis Indsigt vistnok Alle maa stole, naar der er Tale om den Art af Forhold, at, selv om man foruden Fortet paa Nordtiden af Middelfrunden tillige anlægger det paatænkte Fort paa den sydlige Side, vil der dog være en saa stor Sakune, at den hele Udvikling af vore Søbefæstninger, som paatænkes, endnu ikke vil kunne befri Flaaden for